

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΠΙΤΟ

Στο Μοργκέυτ της Αγγλίας κατεσκευάσθη το πρωτοτύπου-τερο σ' όλον τόν κόσμο σπιτί, τό «σπίτι—έλέφας»!

Η όλη οικοδομή, όπως δείχνει και τό δνομά της, έχει σχήμα έλέφαντος.

Περιλαμβάνει έξ δωμάτια, μιá κουζίνα, ένα σαλόνι και τέσσερες κρεββατοκάμαρες.

Είκοσι δύο παράθυρα χαρίζουν άφθονο άέρα και φώς στο έσωτερικό του έλέφαντος.

Στό κεφάλι του έλεφαντόςπιτου, στό όποιο βρίσκεται ένα μόνον δωμάτιο, έχει ως παράθυρα τά δύο μάτια του έλέφαντος.

Ση γράχ τό έλέφαντος βρίσκεται ένα φορείο πού χρησιμεύει ως ταράτσα. Η ταράτσα αύτη εινε 20 μέτρα ψηλά από τό έδαφος και ή θύρα από εκεί εινε θαυμασία.

Ποιος εινε ο ευτυχής ιδιοκτήτης του πρωτοτύπου αυτού σπιτιού δεν ξέρουμε δυστυχώς να σας πούμε...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΒΟΥΒΟΣ

(Του Άργύρου Έφταλιώτη)

Τόνε θυμούμαι τό δύστυχο... Λυχνό, άψηλό, και νόστιμο καλή ληκάρι. Ήτανε γεννημένος βουβός. Πάει να πη, ήταν και κουφός. Σα να μη τούφταναν αυτές οι στερήσεις, είχε μείνει κι' όρφανός από πεντε χρονών. Μιά γεγάνησσα τόν πήρε και τόν ανάθρεψε. Διηλάθ τόν έμαθε να κουβαλή νερό, να ψωνίζει, και να κουνή τό μαρδ, σαν δεν είχε άλλη δουλειά.

Μαζί μ' αυτό τό μαρδ, μεγάλωσε κι' ο βουβός, μά τό μαρδ σά μεγάλωσε, φορούσε κοντούτσικα φουσανάκια. Γιατί ήταν κορίτσι τό μαρδ πού κουνούσε ο βουβός. Και σαν άδέφια κανάντησαν. Και σαν άδέφια μεγάλωσαν. Η μικρούλα ήταν ή μόνη πού δεν τόν πείραζε. Ός κι' ή μάνα της τόν περιγελούσε, μ' όλη της τήν καλή καρδιά. Στά χωριά τό περιγέλιο να λείψη δεν γίνεται. Σχάκουν και πηγαίνουνε στό καλό, άν δεν περιγελάσουν ένα βουβό. Και στήν ανάγκη, άς μην είναι και μικρός. Τόνε θυμούμαι λοιπον ως δεκαπέντε χρονών και τή μικρούλα ως δέκα. Τούς θυμούμαι σαν πήγαιναν τό βράδυ στό ήσση μαζή. Κάποιος τούφρινε τότε τού βουβού ένα πετραδάκι, ή και κανένα πεπονοφλούδο. Δεν τό λημονά τό πρόσωπό του τό πικραμένο και τό λυπητερό, καθώς γύριζε κι' έβλεπε τή μικρή, σά να τής έλεγε: «Βλέπεις τι θά πη νάναι κανεις βουβός;» Η μικρή τότες κοίταζε γύρω, με μάτια πού τινάγανε σπίθες. Άλλοι τότε σέ κείνον πού θάπερνε τό μάτι της να πετάγ τό πετραδάκι ή τή φλούδα άπάνω στό σύτροφό της...

Τόν θυμούμαι και στό πανηγύρι τό δύστυχο τό βουβό.

Ήτανε μεγαλύτερος τών. Σωστό παληκάρι. Πάλι μαζύ με τήν κρη και με τήν μάνα της τή γράψ. Σωστή κοπέλλα κι' ή κόρη τώρα. Όχι πολύ όμορφη, μά νόστιμη, νόστιμη κι' άφρατή σά μηλο μαργαίκο. Τή θυμούμαι σά χόρευε μαζί με τις άλλες γεγονόσες. Ο βουβός, —όλη του ή άκοη κι' όλη του ή μιλιή ήτανε μαζεμένη στό ζωηρά μάτια του, και στό πρόσωπα χείλι του, δεν χόρταινε να τήν κωμάρωνη, και να τής δινη θάρρος με τά χλαδευτικά του γενεμίματα. Δός του και χόρευε ή κοπέλλα, δός του και λαφροπηδούσε ο άνοιχτόκαρδος βουβός.

Άχ, τόνε θυμούμαι και στό στερνή φορά πού τόν είδα!

Περπατούσα μιá βραδυά μοναχός στην άκρογαλιά. Πήγα ως τόν κάρο, στάθηκα σ' ένα βράχο, και κοίταξα τά ήσχα και βαθεία νερά. Στο πλάγι μου ήτανε μιá άλλη πέτρα, πού μέσα κατά τή θάλασσα. Και δίπλα στην πέτρα, από τό δικό μου τό μέρος, έπλεε κάτι, πού δεν άφησα να καταλάβω τι ήταν. Έπλεε ήσχα και βαρεία, και κάθε λίγο τό χτυπούσε κι' ένα κμα στην πέτρα. Πήγα κοντήτερα κύταξα κι' είδα πως δεν είχα λάθος. Ήταν, άνθρωπος, κι' ήταν ο δύστυχος ο Βουβός! Είχε πέσει στό θάλασσο ο δύστυχός... Κ' ήταν ίσα-ίσα τή μέρα πούγε άρροφηνισιατέ ή μικρούλα!...

Άργύρης Έφταλιώτης

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ *

(Έπεισοδίον)

Τ' ειν' τό κακό πού γίνεται στα Φιλιατά τή νύχτα, Έβούξε ή Άνατολή, έμούγκισεν ή Δύσι κι' έκει μέσ' τά μεσανύκτα τά μαυροφορημένα ο κόσμος άνταριάζεται σαν νάν ξεριζωμένος. Κακός σεισμός έπλάκωσε, και άνεμοδούρα πέφτουν τά σπίατα τά ψηλά πλακούνων τά καλυβία κι' όπου κομιάται χάθηκε κι' όπου κομιάται πει... Άνδρογόνο και νεόπανδρό, πέντε χρονών άγάπη πέντε χρονίος καρτεράγον ως πού να γίνη ο γάμος, κι' ο γάμος τόν είνιγκε τ' Αύγουστο μιάν ήμέρα. Οι συμπιεθροι τρέχουνε κι' οι καλοσμένοι πάνε, ψέλνει ο πατάς χιλίες ευχές κι' ο διάκος θυματίζει κι' έκειά τ' άναγνωστοπούλα διαβάζουν τά τροπάρια. Από βραδύς παντρεύτηκαν κι' από βραδύς γλεντούνε και τό κρασι εσώθηκε κι' οι συμπιεθροι εφύγαν. —Πάμε γυναίκα στον όντα να κοιμηθούμ' άντάμα! Πρώτο φιλι τής εδοικε, πρώτο φιλι τής πήρε κι' ο κόσμος άνταριάζεται σαν νάν ξεριζωμένος! Κακός σεισμός έπλάκωσε, και άνεμοδούρα, πέφτε τό σπιτι πού γαικρού βαρεία θεμελιωμένο κι' εσάκασε τούς νεόπανδρους σαν πλάϊ από κιβούρι! Άλλοι σ' αυτούς πού κρύβαν πέντε χρονών άγάπη κι' ένα φιλι, ξερό φιλι έπρόφθαναν μονάχα... Τ' ειν' τό κακό πού γίνιγκε στό Φιλιατά τή νύχτα!

Ι. Πολέμης

τό πήγαινε από καιρό σέ καιρό και λειτουργούσε. Σχετικώς μ' αύτά, ο βιογράφος τής Άγίας γράφει:

...Νεανίας τις, ποιήν προβάτων, δεδομένος εκ νεαρής ηλικίας εις κλειψιάς, κατεκαρτήθη υπό του Σατανά, οθεν γυμνός και τετραχλησμένος έπέρευε εις όρη και σπήλαια, θέαμα όντως έλευόν. Πολλάκις, όταν ήρχετο εις τόν έαυτόν του έπιόχναζεν εις τά περίε μοναστήρια διά να εψη ίατρείαν τού πάθους του, πλην εις μάτην. Τέλος πάντων, παρ' άλλων όδηγήθει, προσήλθε και τή Άγία, ή όποια ενοπλαγχτισθείσα αύτόν, μετά συντόνου και έκτενούς προσευχής, τόν έλύτρωσε τής διαβολικής εκείνης μάστιγος, και νουθετήσασα αύτόν ικανώς τόν έκούρευσε Μοναχόν και ούτως έπέραςε τό υπόλοιπον τής ζωής του εν μετανοία και άσκήσει, θαυμαζόμενος υπό πάντων... Πολλοί λοιπόν, τόνον εκ τής ίδιας πολιτείας των Άθηνών όσον και εκ των περίε κωμών, άκούοντες τήν φήμην τής Άγίας, προσερχόμενοι έλάμβανον ψυχικάς και σωματικάς ίατρείας, όθεν διά τήν τοιαύτην ένόχλησιν και διά τό πλήθος των μοναζουσών, όπου καθ' έκάστην ήμέραν ήσαν και έστενοχωρείτο τό Μοναστήριον, εταρακινήθη ή Άγία και ώκοδοήσασε και έτερον μακράν όλίγον τής πόλεως εις τόπον λεγόμενον Πατήσια, προς τελειοτέραν ήσυχάν των αδελφών, εις τό όποίον συχάζουσα συνεφιλοσόφει και συνησχείτο μετά των ύπ' αύτην.

Σέ μιá όλονυχτία λοιπόν τής 2 προς 3 Οκτωβρίου 1588 ένώ βρισκοντανε εκεί ψέλνοντας με άλλες καλόγριες, έμπήκαν μέσα Τούρκοι και τής έπετέθησαν με καμουτσάκια. Η καλόγριες περικύκλωσαν άμέσως τήν Ηγομένην τους γιά να τήν προφυλάξουν με τά κορμά τους, άλλ' οι φανατισμένοι Όθωμανοί χτυπούσαν επάνω τους άγρια και άλύπητα, τραβήξαν παράμερα τή Φιλοθέη, τήν έμαστίζωσαν μεχρις αίματος και τέλος, αφήνοντάς τήν μισοπεθαμένη, εφύγαν...

Η καλόγριες βαρειά λυπημένες, μετέφεραν τήν Ηγομένην τους στό Μοναστήρι των Άθηνών, όπου τήν περιούληθηκαν όσο μπορούσαν. Άλλ' ή λεπτοκάμοτη Φιλοθέη δε μπόρεσε ν' άνδέξη στις πηλές πού είχε πάρει, και στις 19 Φεβρουαρίου 1589 πέθινε... Η καλόγριες, τό Άθηναϊκό άρχοντολόκι και όλος ο λαός τήν εκήφρανε με άπειρη θλίψη, και τήν εθαψαν στην αύλή τής Μονής.

Δεν άρτησαν όμως να φανούν σημεια τής άγιότηός της. Στην άνακομιδή των λειψάνων της, όπως λέει ο βιογράφος της, «εφθέρθη τό τιμιον αύτης σάμα όσον και άκρίαν, και μύρον εύόδους μεμεστομένον». Τρισί Μητροπολιτες—ο Άθηνών, ο Θηβών, και ο Κορινθίας—έστειλαν άμέσως άναφορά στό Πατριαρχεια και έξέθεσαν τό θάψμα. Έτοποθέτησαν τό Άγιο Λείψανο σέ πολυτιμη στήλη και τό εθησάφισαν στό δεξιό μέρος του Ίερού Βήματος τής Μονής του Άγίου Άνδρόου.

Τώρα βρίσκεται σέ διπλή θήκη, δηλαδή στην παλιά πού τή διετήρησαν με ευλάβεια οι συγγενείς τής Άγίας και στη νέα πού περιλάμβανε τήν πρώτη. Φυλάσσεται στό Ίερό του Μητροπολιτικού Ναού των Άθηνών και έκτίθεται στό προσκύνημα των ευσέβων μιá φορά τό χρόνο, στις 19 Φεβρουαρίου, πού γιορτάζεται ή μνήμη τής Άγίας.

* Τό τραγούδι αυτό τό έγραψαν ο έλληνοφίλης ποιητής Ι. Πολέμης πού τράντα και πλέον έτών, όταν έγιναν οι σεισμοί των Φιλιάρων. Τό δημοτικό σέμμα σήμερα πού και πάλιν οι σεισμοί κατστραφην τήν θραία Κόρινθο.